

Válasszak ágyat, maradjak

tudod, kisleányom, el kellett jönnöm messzire, nagyon messzire ám.
látogatni sem tudsz, mert ez olyan messzi van, ahova senki nem tud jönni.
még te sem.

nekem találták ki direkte, és csak én jöhettem. semmit nem hozhattam, min-
dent ott kellett hagynom. ez a hacuka jöhetett velem, meg a zsebemben a
szöszők. meg hogy itt minden van. ezért találták ki pont, direkte.
meg hogy azokat a mindenekeket, amiket összegyűjtöttem odakint, ti ott, né-
zegessétek, lomoljatok.

tudod, kisleányom, kincseket hagytam. állítólagosan.
már nem emlékszem, miket. de azt mondják itt, majd ti tudjátok.
állítólagosan kincsek azok, vagy valami ilyesmiket mondtak, már nem jól
emlékszem.

van egy vízszintes vonal a hasamon. egy.
ezt is mondták.

meg hogy állítólagosan az volt az ajtó, ahonnan két ember kijött.
én nem tudom, de itt azt mondják, így volt. ha megemelem a hasam, látom.
tükör itt nincs. mert azt is mondják, az nem kell.

sokfélét mondanak, de itt az a jó, hogy ez csak azért van, hogy emlékezzek,
meg azt is mondják, milyen szerencsés vagyok, hogy süket a fülem.
még azt akartam mondani, hogy itt mondanak mindent a mondjájáról. hogy
el ne felejtsem mondani, hogy miket mondtam nektek és hogy miket mon-
dok most, meg miket fogok mondani mindenkinek, akik azt kérik, mondd.
na, hogy azt akarom mondani, hogy ez a messzi, a mondják földje. még sze-
rencse, hogy süket vagyok.

és hogy ez a mondják földje határos a hallják földjével, de oda még nem me-
hetek, mert azt mondják, oda csak az léphet be, aki már mindent elmondott.
és hogy ott majd nem leszek süket. állítólagosan.

és azt mondják, hogy én azt mondtam, még nem mondtam el semmit.
de állítólagosan én most elsőnek mondtam valamit, és hogy milyen ügyes
vagyok, hogy megláttam az ajtót a hasamon, mert akkor elkezdek majd
mondani, meg mondani, meg mondani és akkor odaérhetek a hallják földje
határára. meg azt is mondják itt, hogy mondtam azt, hogy kisleányom. meg
hogy a hallják földjén ott vagy te. ezt nem tudom, de sok szösz van a zsebem-
ben, kisleányom.
kisfiam.

hogy milyen volt bent. ilyen. hogy milyen itt kint. ilyen.
hol voltam. itt. hol leszek. itt.
visszajössz. el sem mentem.
de, elmentél végül, vagy nem.
de. de akkor maradok.

kint éjszaka, szemhéj lezárva. színes foltokat nézek. bal oldal gyöngye sárga,
jobb oldal halványkék. zöld nincs. ritmusa is van nekik, mert a héjba zárt szí-
nek nyöszörögnek. mennének át balból a jobba, jobból a balba. szeretnének
együtt lenni. tuszokolom őket, de hiába.
jó. akkor figyelj, te, sárga, most kék leszel, ne sírj.
most gyere, te kék. sárga leszel, jó? de ketten nem lehettek egy helyen, ilyen
itt bent, értitek, ugye?
jó, akkor most kinyitom a szemem, menjetek.
ha visszajöttök, zöldek lesztek. mindketten.
megígérem.

válasszak ágyat és maradjak.
stipistopi a hármas az ablak mellett. este biztosan szép lesz majd a fal.
az egyes foglalt. valaki alszik benne moccanás, szusszanás nélkül. hosszú, vö-
rösös haját látom csak és behunyt szemét. ágya mellett négyszemélyes asztal
két székkal. az egyikén khaki színű szőrmés dzseki, pink szivacsos melltartó
rádobva. innen nézve 85D.
kaptam pirulákat. egy sárgát meg egy fehéret. van éjjeliszekrényem, azon
kettő levonó. egyikén az áll: leltározva 2018.

a másikon: éjjeliszekrény, vonalkód 13114453. fiók is van, fekete műanyag fogantyúval és egy dimenziós matrica, jan pawel wielki felíratos. a képen aranyos bácsi fehér hálóingben és sapiban integet. meg még egy másik matrica, azon meg hogy: MARAD!

szóltak, hogy az ebédet lekéstem, de feküdjek csak nyugodtan, mert vacsorára amúgy is marad.

jó. tényleg maradt, most pedig fekszem nyugodtan.

és hát, tényleg szép lett a fal.

és egyik nap aztán behoztak egy nőt a kettes ágyra. volt benne valami lenyűgöző. előző este megölte magát, most pedig tessék, itt van.

lenyűgözött, hogy egy halott él.

és mennyit beszél.

adtak rá egy vörös köntöst, olyan bokáig érőt. bámultam a lábát. odass, ször-més papucs. meg volt tépázva az is, mint a ruhája hónaljban. így, egyben az egész lenyűgözött.

aztán egyszercsak röhögtünk, hogy na, ez sem egy casucci jeans, meg méta szabadidő felső, meg ilyenek.

beszéltük aztán, hogy milyen meghalni, meg hányféleképpen lehet úgy meghalni, hogy túléljük, meg ilyenek. röhögséges. aztán volt olyan is, hogy sírtunk, de csak így könnyek nélkül, meg olyan is, hogy csak csöndben ültünk pár percig és mindketten belül csináltuk ezeket. mármint a sírást, meg a nevetést. mert azért csomó mindent elmagyarázni és megvitatkozni csak úgy nem lehet. mármint hogy így hangosan. így simán ezt nem lehet.

nyomtuk a kenyérre a tömlős sajtot.

aztán mondtam neki, hogy te, figyi, én addig nem akarok meghalni, amíg ki nem próbálok, milyen meghalni.

na, ezen aztán jót röhögtünk. de tényleg. igazán jót röhögtünk. meg így kicsordult a könnyünk is, meg egy kis pisi.

metéltük az almát a kenyér mellé és ettünk.